POSTANOWIENIE SĄDU (czwarta izba)

z dnia 24 marca 2011 r. *

W sprawie T-36/10

Internationaler Hilfsfonds eV z siedzibą w Rosbach (Niemcy), reprezentowana początkowo przez H. Kalteneckera, następnie przez R. Böhma i w końcu przez H. Kalteneckera, adwokatów,

strona skarżąca,

popierana przez:

Królestwo Danii, reprezentowane początkowo przez B. Weis Fogh oraz V. Pasternak Jørgensen, a następnie przez V. Pasternak Jørgensen, C. Vanga oraz S. Juula Jørgensena, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

* Język postępowania: niemiecki.

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez P. Costę de Oliveirę oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r. oraz z dnia 1 grudnia 2009 r. odmawiających Internationaler Hilfsfonds pełnego dostępu do akt dotyczących umowy LIEN 97-2011,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i M. van der Woude, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

1 Artykuł 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43) stanowi:

„1. Wniosek o dostęp do dokumentu rozpatrywany jest niezwłocznie […]

2. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy wnioskodawca może w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od instytucji złożyć wniosek potwierdzający, w którym zwraca się do instytucji o ponowne rozpatrzenie jej decyzji".

2 Zgodnie z art. 8 rozporządzenia, zatytułowanym „Rozpatrywanie wniosków potwierdzających":

„1. Wniosek potwierdzający rozpatrywany jest niezwłocznie. W ciągu 15 dni roboczych od dnia rejestracji takiego wniosku instytucja albo udziela dostępu do żąda-

nego dokumentu i zapewnia w tym okresie dostęp do dokumentu zgodnie z art. 10, albo, w pisemnej odpowiedzi, podaje przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy instytucja informuje wnioskodawcę o dostępnych dla niego środkach prawnych, a mianowicie wszczęciu postępowania sądowego przeciwko instytucji lub złożeniu skargi u Rzecznika Praw Obywatelskich, na warunkach ustanowionych odpowiednio w art. [263 TFUE] i [228 TFUE].

2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w przypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, termin przewidziany w ust. 1 może zostać przedłużony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem szczegółowych powodów.

3. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w przewidzianym terminie uznawany jest za odpowiedź odmowną i uprawnia wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego przeciwko instytucji lub złożenia skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami traktatu [FUE]".

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

3 Skarżąca Internationaler Hilfsfonds eV jest pozarządową organizacją prawa niemieckiego zajmującą się pomocą humanitarną. W dniu 28 kwietnia 1998 r. podpisała z Komisją Wspólnot Europejskich umowę LIEN 97-2011 (zwaną dalej „umową") w sprawie współfinansowania organizowanego przez nią w Kazachstanie programu pomocy medycznej.

4 W dniu 1 października 1999 r. Komisja rozwiązała jednostronnie umowę i w następstwie tego rozwiązania w dniu 6 sierpnia 2001 r. poinformowała skarżącą o wydanej decyzji w sprawie zwrotu określonej kwoty wypłaconej jej w ramach wykonania umowy.

5 W dniu 9 marca 2002 r. skarżąca wystąpiła do Komisji z wnioskiem o udostępnienie jej dokumentów dotyczących umowy. Wniosek ten został uwzględniony tylko częściowo, dlatego skarżąca pismem z dnia 11 lipca 2002 r. zwróciła się do przewodniczącego Komisji o uzyskanie pełnego dostępu do dokumentów dotyczących umowy. Ponieważ odpowiedź na ten wniosek nie w pełni zadowoliła skarżącą, w dniu 6 października 2003 r. wniosła ona skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich, zarejestrowaną pod sygnaturą 1874/2003/GG, zawiadamiając o odmowie Komisji zapewnienia jej pełnego dostępu do dokumentów związanych z umową.

6 Po przekazaniu przez Rzecznika Praw Obywatelskich projektu zalecenia z dnia 15 lipca 2004 r. skierowanego do Komisji oraz po otrzymaniu przez niego szczegółowej opinii skierowanej w dniach 12 i 21 października 2004 r. przez Komisję Rzecznik Praw Obywatelskich wydał w dniu 14 grudnia 2004 r. ostateczną decyzję, w której w krytycznych uwagach stwierdził, że fakt, iż Komisja nie przedstawiła istotnych powodów mogących uzasadnić jej odmowę udzielenia skarżącej dostępu do szeregu dokumentów związanych z umową, stanowi przypadek nieprawidłowego działania administracji.

7 Opierając się na wnioskach zawartych w ostatecznej decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 14 grudnia 2004 r., skarżąca w dniu 22 grudnia 2004 r. skierowała do przewodniczącego Komisji kolejny wniosek o udostępnienie wszystkich dokumentów związanych z umową. Pismem z dnia 14 lutego 2005 r. Komisja udzieliła odpowiedzi na ten wniosek i na tej podstawie postanowiła nie udostępniać skarżącej innych dokumentów niż te, które zostały jej już udostępnione.

8 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 kwietnia 2005 r. skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 lutego 2005 r., która to skarga została zarejestrowana pod sygnaturą T-141/05. W następstwie podniesienia przez Komisję zarzutu niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem wyrokiem z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie T-141/05 Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji, niepublikowanym w Zbiorze, Sąd odrzucił skargę skarżącej jako niedopuszczalną.

9 W wyniku odwołania wniesionego przez skarżącą na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości wyrokiem z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie C-362/08 P Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-669, Trybunał uchylił ww. wyrok z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji, oddalił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję przed Sądem i przekazał sprawę Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia w przedmiocie żądań skarżącej zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 14 lutego 2005 r. odmawiającej jej dostępu do spornych dokumentów. Przekazana Sądowi sprawa, która obecnie ma sygnaturę T-141/05 RENV, jest aktualnie w toku.

10 W pismach z dnia 28 oraz 31 sierpnia 2009 r. skarżąca złożyła kolejny wniosek o udostępnienie wszystkich dokumentów związanych z umową.

11 Pismem z dnia 9 października 2009 r. Komisja odpowiedziała na ten nowy wniosek o udostępnienie wszystkich dokumentów związanych z umową, informując, że w czasie, jaki upłynął od wydania decyzji dotyczącej wniosku skarżącej z dnia 22 grudnia 2004 r. o udostępnienie całej dokumentacji, będącego przedmiotem skargi w sprawie T-141/05, Komisja ponownie zbadała każdy z dokumentów znajdujących się w odpowiedniej części akt, których nie przekazano, i po zakończeniu tego badania postanowiła udzielić dostępu w szerszym zakresie, ale nie do wszystkich dokumentów.

12 Pismem z dnia 15 października 2009 r. zarejestrowanym przez Komisję w dniu 19 października 2009 r. skarżąca złożyła wniosek, w którym zwróciła się do Komisji o ponowne rozpatrzenie odpowiedzi z dnia 9 października 2009 r. na swój nowy wniosek o udostępnienie wszystkich dokumentów związanych z umową, zawarty w pismach z dnia 28 i 31 sierpnia 2009 r.

13 W dniu 10 listopada 2009 r. Komisja przedłużyła termin przewidziany na odpowiedź na wniosek skarżącej z dnia 15 października 2009 r., tak że wyznaczony termin odpowiedzi upływał w dniu 1 grudnia 2009 r.

14 Pismem z dnia 1 grudnia 2009 r., które skarżąca otrzymała w dniu 2 grudnia 2009 r., Komisja najpierw wskazała, że ponieważ wniosek skarżącej z dnia 15 października 2009 r. wymagał dokładnego zbadania wielu istotnych dokumentów, a dyskusje na ten temat prowadzone z innymi służbami jeszcze się nie zakończyły, nie jest ona niestety w stanie odpowiedzieć na wniosek w sposób ostateczny. Po czym Komisja dodała, co następuje:

„Zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia […] nr 1049/2001 macie Państwo prawo zwrócić się do [Sądu] lub Rzecznika Praw Obywatelskich. Jednakże pismo z odpowiedzią jest prawie gotowe, tak że w niedługim czasie możecie Państwo liczyć na szczegółową odpowiedź Komisji. […] Decyzja zostanie Państwu przekazana, jak tylko będzie to możliwe. […]".

Przebieg postępowania i żądania stron

15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 lutego 2010 r. skarżąca wniosła na decyzje Komisji niniejszą skargę, obejmującą, po pierwsze, pismo z dnia 9 października 2009 r., a po drugie, pismo z dnia 1 grudnia 2009 r.

16 W dniu 5 maja 2010 r. Komisja złożyła w sekretariacie Sądu odpowiedź na skargę, zawierającą wniosek o umorzenie postępowania oraz wniosek o zastosowanie środków organizacji postępowania.

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 lipca 2010 r. skarżąca zgodnie z przepisami art. 48 regulaminu postępowania przedstawiła nowe zarzuty w celu uzupełnienia swojej argumentacji dla potrzeb niniejszej skargi o argumenty, które miałyby być podobne do argumentów uwzględnionych przez Sąd w wyroku z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie T-111/07 Agrofert Holding przeciwko Komisji, niepublikowanym w Zbiorze.

18 Postanowieniem prezesa drugiej izby Sądu z dnia 24 sierpnia 2010 r. Królestwo Danii zostało dopuszczone do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżącej.

19 W następstwie żądania udzielenia informacji, w którym Sąd wezwał strony postępowania do przedstawienia ich ewentualnych uwag oraz wskazania ewentualnych konsekwencji, jakie według nich wynikają z uzasadnienia i sentencji wyroku Sądu z dnia 19 stycznia 2010 r. w sprawach połączonych T-355/04 i T-446/04 Co-Frutta przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1, jeśli chodzi o interes prawny skarżącej po wydaniu decyzji z dnia 29 kwietnia 2010 r. oraz wniesieniu skargi w sprawie T-300/10, strony przekazały swoje odpowiedzi w wyznaczonym terminie.

20 W swojej odpowiedzi w piśmie z dnia 14 października 2010 r. skarżąca utrzymuje, iż zachowuje interes prawny w niniejszej sprawie oraz że Sąd – przy założeniu, iż postanowi on inaczej – ze względu na okoliczności sprawy powinien obciążyć Komisję jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

21 W swojej odpowiedzi w piśmie z dnia 14 października 2010 r. Komisja utrzymuje w szczególności, że skoro skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 29 kwietnia 2010 r., to utraciła już interes w występowaniu z powództwem w niniejszej sprawie.

22 W swojej odpowiedzi w piśmie z dnia 15 października 2010 r. Królestwo Danii nie przedstawiło uwag dotyczących interesu prawnego skarżącej.

23 Skarżąca, popierana przez Królestwo Danii, wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r. oraz z dnia 1 grudnia 2009 r. „w zakresie, w jakim na ich mocy odmówiono udostępnienia skarżącej nieujawnionych dokumentów" dotyczących umowy;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

24 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— w przypadku gdyby Sąd uznał, że skarga jest skierowana przeciwko dorozumianej decyzji odmownej – oddalenie skargi z powodu jej bezprzedmiotowości;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

25 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że jeśli chodzi o kontekst wyłącznie faktyczny, w jakim została wydana każda z dwóch decyzji zaskarżonych przez skarżącą w niniejszej sprawie, strony są zgodne co do tego, iż pismo z dnia 9 października 2009 r. zostało skierowane do skarżącej w odpowiedzi na jej nowy wniosek o udostępnienie wszystkich dokumentów związanych z umową, zawarty w pismach z dnia 28 oraz z dnia 31 sierpnia 2009 r. Nie ulega również wątpliwości, że pismo z dnia 1 grudnia 2009 r. zostało skierowane do skarżącej w następstwie wysłania przez nią wniosku z dnia 15 października 2009 r.

26 Ponadto – jak sama skarżąca wyraźnie stwierdza w skardze, a Komisja temu nie zaprzecza – należy przyjąć, że po pierwsze, pisma skarżącej z dnia 28 i z dnia 31 sierpnia 2009 r. zostały skierowane do Komisji zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 1049/2001, w związku z czym powinny być uznane łącznie za „wniosek wstępny" w rozumieniu rzeczonego artykułu (zwany dalej „wnioskiem wstępnym"), a po drugie, pismo skarżącej z dnia 15 października 2009 r. zostało skierowane do Komisji zgodnie z art. 8 tegoż rozporządzenia, a więc powinno być uznane za „wniosek potwierdzający" w rozumieniu wskazanego artykułu (zwany dalej „wnioskiem potwierdzającym").

27 W świetle powyższych wywodów należy przede wszystkim zbadać, po pierwsze, dopuszczalność żądań skarżącej zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 9 października 2009 r., a po drugie, kwestię, czy skarżąca nadal posiada interes prawny, jeśli chodzi o jej żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 1 grudnia 2009 r.

W kwestii dopuszczalności żądań dotyczących decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r.

28 Zgodnie z art. 111 regulaminu postępowania, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna, Sąd może, nie podejmując dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję w przedmiocie skargi, wydając postanowienie wraz z uzasadnieniem.

29 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że dokumenty znajdujące się w aktach sprawy pozwalają na wystarczające jej wyjaśnienie, i postanawia na podstawie tego artykułu orzec o dopuszczalności żądań dotyczących decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r. bez przeprowadzania dalszych czynności procesowych.

30 Zgodnie z art. 263 akapit szósty TFUE skarga o stwierdzenie nieważności powinna być wniesiona w terminie dwóch miesięcy, stosownie do przypadku, od daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie. Zgodnie z przepisami art. 102 § 2 regulaminu postępowania termin ten należy przedłużyć o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.

31 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem termin do wniesienia skargi ma charakter bezwzględnie wiążący, ponieważ został ustanowiony w celu zapewnienia jasności

i pewności stanów prawnych oraz uniknięcia jakiejkolwiek dyskryminacji lub arbitralnego traktowania przy administrowaniu wymiarem sprawiedliwości, a do sądu Unii należy sprawdzenie z urzędu, czy został on dotrzymany (wyrok Trybunału z dnia 23 stycznia 1997 r. w sprawie C-246/95 Coen, Rec. s. I-403, pkt 21; wyrok Sądu z dnia 18 września 1997 r. w sprawach połączonych T-121/96 i T-151/96 Mutual Aid Administration Services przeciwko Komisji, Rec. s. II-1355, pkt 38, 39).

32 W niniejszym przypadku nie ulega wątpliwości, iż skarżąca w swoim wniosku potwierdzającym z dnia 15 października 2010 r. zwróciła się do Komisji o ponowne rozpatrzenie zawartej w piśmie z dnia 9 października 2009 r. odpowiedzi na nowy wniosek skarżącej. W związku z czym, bez potrzeby ustalania dokładnej daty notyfikowania skarżącej pisma z dnia 9 października 2009 r. czy powzięcia o nim wiadomości przez skarżącą, należy uznać, iż jego notyfikacja lub powzięcie o nim wiadomości niewątpliwie miało miejsce najpóźniej w dniu 15 października 2010 r., tj. w dniu, w którym skarżąca złożyła swój wniosek potwierdzający.

33 Ponadto skarżąca nie wykazała ani nawet nie powołała się na istnienie nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej, pozwalających na odstąpienie od wskazanego terminu na podstawie art. 45 akapit drugi statutu Trybunału, który ma zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 rzeczonego statutu.

34 W świetle ogółu powyższych wywodów dwumiesięczny termin na wniesienie skargi, zgodnie z art. 101 § 1 lit. a) regulaminu postępowania, rozpoczął bieg w dniu 16 października 2009 r., tzn. w dniu następującym po dniu, w którym najpóźniej doręczono skarżącej lub powzięła ona wiadomość o piśmie Komisji z dnia 9 października 2009 r. Termin ten upłynął najpóźniej w dniu 29 grudnia 2009 r., biorąc pod uwagę dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, zgodnie z art. 101 § 2 regulaminu postępowania, oraz przesunięcie daty upływu terminu, w przypadku gdy jego koniec przypada w sobotę, niedzielę albo w dniu święta urzędowego, czyli co najmniej jeden miesiąc i trzy dni przed wniesieniem w dniu 1 lutego 2010 r. niniejszej skargi, jeśli chodzi o jej część dotyczącą decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r.

35 Z powyższego wynika, że niniejszą skargę, w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności decyzji, którą zawiera pismo z dnia 9 października 2009 r., należy uznać za wniesioną po terminie, a zatem należy ją odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną, bez potrzeby rozpatrywania pozostałych zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Komisję.

W kwestii interesu prawnego skarżącej związanego z żądaniami dotyczącymi decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r.

Co do przedmiotu żądań dotyczących decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r.

36 Strony nie zgadzają się co do kwestii, czy żądania dotyczące decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r. odnoszą się w istocie do dorozumianej decyzji o oddaleniu wniosku potwierdzającego (zwanej dalej „dorozumianą decyzją odmowną").

37 W tym względzie Sąd stwierdza, po pierwsze, iż w niniejszej sprawie w swoim piśmie z dnia 1 grudnia 2009 r. Komisja poinformowała skarżącą, że nie jest w stanie odpowiedzieć w wyznaczonym terminie na wniosek potwierdzający. W piśmie tym Komisja poinformowała również skarżącą, iż zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 skarżąca ma prawo zwrócić się do Sądu lub Rzecznika Praw Obywatelskich. Wobec czego na podstawie samego brzmienia pisma z dnia 1 grudnia 2009 r. należy uznać, że Komisja nie tylko sama uważała za koniecznie stwierdzić własną niezdolność – według swojej oceny – do udzielenia odpowiedzi na wniosek potwierdzający w wyznaczonym jej terminie i po jego przedłużeniu, ale ponadto zadbała ona o umieszczenie pouczenia o środkach prawnych, jakie służą skarżącej zgodnie z przepisami art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 w razie braku odpowiedzi ze

strony instytucji na wniosek potwierdzający. W konsekwencji należy stwierdzić – podobnie jak skarżąca w replice – że w swoim piśmie z dnia 1 grudnia 2009 r. Komisja zasadniczo ograniczyła się do przyznania, iż nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek potwierdzający oraz że brak odpowiedzi podlega zaskarżeniu na drodze sądowej, równocześnie informując dodatkowo skarżącą, iż „w niedługim czasie" może ona „liczyć na szczegółową odpowiedź Komisji".

38 Po drugie, Sąd przypomina, iż według utrwalonego orzecznictwa co do zasady zarówno Trybunał, jak i Sąd odmawiają uznania, że milczenie instytucji jako takie może, bez podważenia systemu środków odwoławczych ustanowionego przez traktat FUE, być utożsamiane z wydaniem decyzji, chyba że istnieją przepisy wyznaczające w sposób wyraźny termin, po upływie którego domniemywa się wydanie dorozumianej decyzji przez instytucję mającą zająć stanowisko, i określające treść tej decyzji (wyrok Trybunału z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-123/03 P Komisja przeciwko Greencore, Zb.Orz. s. I-11647, pkt 45; wyroki Sądu z dnia 13 grudnia 1999 r.: w sprawach połączonych T-189/95, T-39/96 i T-123/96 SGA przeciwko Komisji, Rec. s. II-3587, pkt 27; w sprawach połączonych T-190/95 i T-45/96 Sodima przeciwko Komisji, Rec. s. II-3617, pkt 32; z dnia 9 września 2009 r. w sprawie T-437/05 Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3233, pkt 55).

39 Otóż jeśli chodzi o rozporządzenie nr 1049/2001, z jego art. 8 ust. 3 wynika, iż prawodawca przewidział, że brak odpowiedzi ze strony instytucji w terminie, jaki jej wyznaczono na rozpatrywanie wniosków potwierdzających, przewidzianym w art. 8 ust. 1 i 2 rzeczonego rozporządzenia, stanowi odpowiedź odmowną.

40 W związku z powyższym należy uznać, iż art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 z jednej strony wyraźnie ustala termin, po upływie którego wobec braku decyzji w odpowiedzi na wniosek potwierdzający uważa się, że dana instytucja wydała decyzję

dorozumianą, z drugiej zaś strony określa treść decyzji, a mianowicie, że jest to decyzja odmowna.

41 Po trzecie, Sąd przypomina, iż prawodawca wyraźnie przewidział – również w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 – że taka dorozumiana decyzja odmowna podlega zaskarżeniu na drodze sądowej, zgodnie z postanowieniami traktatu FUE.

42 Wobec powyższego, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 38 powyżej, należy stwierdzić, że milczenie ze strony instytucji po złożeniu wniosku potwierdzającego powinno być traktowane na równi z dorozumianą decyzją odmowną, która podlega zaskarżeniu na drodze sądowej, zgodnie z postanowieniami art. 263 TFUE.

43 W świetle powyższych ustaleń Sąd uznaje, że żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r. należy interpretować jako dążące do stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji odmownej, wynikającej z braku odpowiedzi Komisji na wniosek potwierdzający, który to brak odpowiedzi został stwierdzony przez samą Komisję w rzeczonym piśmie.

W przedmiocie interesu prawnego skarżącej w zakresie żądania stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji odmownej

44 Na podstawie art. 113 regulaminu postępowania Sąd może w każdym czasie, po wysłuchaniu stron, stwierdzić z urzędu, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe. W niniejszej sprawie Sąd uznał, że na podstawie przedstawionych dokumentów oraz wyjaśnień złożonych przez strony w toku procedury pisemnej uzyskał on dostateczną wiedzę, aby móc orzec, co oznacza, że nie ma potrzeby otwierania procedury ustnej.

45 Według utrwalonego orzecznictwa brak interesu prawnego stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, której występowanie sąd Unii może zbadać, działając z urzędu (zob. wyrok Sądu z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-310/00 MCI przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3253, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

46 W tym miejscu należy przypomnieć, iż przesłanki dopuszczalności skargi należy oceniać – z zastrzeżeniem odrębnej kwestii utraty interesu prawnego – w momencie wniesienia skargi (zob. wyrok Sądu z dnia 21 marca 2002 r. w sprawie T-131/99 Shaw i Falla przeciwko Komisji, Rec. s. II-2023, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże w interesie prawidłowego działania wymiaru sprawiedliwości takie ustalenie, odnoszące się do momentu oceny dopuszczalności skargi, nie powinno uniemożliwiać Sądowi stwierdzenia, że nie ma już potrzeby rozpoznawania skargi, w sytuacji gdy skarżący, który początkowo miał interes prawny, nie posiada już jakiegokolwiek osobistego interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji z powodu zdarzenia zaistniałego po wniesieniu skargi. Aby bowiem skarżący mógł być stroną postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji, musi mieć on osobisty interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji (postanowienie Sądu z dnia 17 października 2005 r. w sprawie T-28/02 First Data i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4119, pkt 36, 37; wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie T-301/01 Alitalia przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1753, pkt 37), ponieważ w przeciwnym razie, jeżeli w toku postępowania odpadnie interes prawny skarżącego, wówczas rozstrzygnięcie sprawy co do istoty przez Sąd nie będzie mogło doprowadzić do poprawy jego sytuacji (wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 43; ww. wyrok w sprawie Co-Frutta przeciwko Komisji, pkt 44).

47 W niniejszej sprawie strony są zgodne, iż w dniu wniesienia skargi w niniejszej sprawie skarżąca otrzymała w odpowiedzi na wniosek potwierdzający jedynie pismo z dnia 1 grudnia 2009 r., w którym w istocie Komisja informowała ją o istnieniu dorozumianej decyzji odmownej. Wobec czego we wskazanym powyżej dniu skarżąca miała interes prawny i skarga była dopuszczalna.

48 Natomiast nie ulega również wątpliwości, iż w ślad za pismem Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r. (pkt 14 powyżej) w piśmie z dnia 29 kwietnia 2010 r. Komisja udzieliła wyraźnej i ostatecznej odpowiedzi na wniosek potwierdzający skarżącej i z tego tytułu udostępniła jej nowe dokumenty z akt dotyczących umowy, nie udzielając jej jednak pełnego dostępu. Z kolei skarżąca pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 lipca 2010 r. wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 kwietnia 2010 r.

49 Ponadto z uzasadnienia przedstawionego przez skarżącą w replice z dnia 5 lipca 2010 r. wynika, iż skarżąca nie chciała – po wydaniu przez Komisję decyzji z dnia 29 kwietnia 2010 r. – wprowadzać zmian w swoich żądaniach stwierdzenia nieważności zgłoszonych w niniejszej sprawie. Wręcz przeciwnie, skarżąca wyraźnie poinformowała Sąd, również w replice, iż postanowiła wnieść kolejną skargę na decyzję Komisji z dnia 29 kwietnia 2010 r., co rzeczywiście zrobiła – jak stwierdzono w pkt 48 powyżej – w dniu 9 lipca 2010 r., na podstawie art. 263 TFUE.

50 W konsekwencji nie ma już potrzeby rozpoznawania niniejszej skargi w części dotyczącej dorozumianej decyzji odmownej, ponieważ skarżąca nie ma już osobistego interesu w stwierdzeniu nieważności tej decyzji z powodu wydania przez Komisję decyzji z dnia 29 kwietnia 2010 r. w odpowiedzi na wniosek potwierdzający, której stwierdzenia nieważności skarżąca żąda w ramach zawisłej przed Sądem sprawy T-300/10 Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji. W istocie, wydając decyzję z dnia 29 kwietnia 2010 r., Komisja udzieliła wyraźnej odpowiedzi na wniosek potwierdzający, czego skarżąca nie kwestionuje, a w związku z tym w sposób dorozumiany wzruszyła dorozumianą decyzją odmowną.

51 Z ogółu powyższych wywodów wynika, iż bez potrzeby dokonywania oceny dopuszczalności nowego zarzutu podniesionego przez skarżącą w piśmie z dnia 20 lipca 2010 r. (pkt 17 powyżej) należy uznać niniejszą skargę za oczywiście niedopuszczalną

w części dotyczącej decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r. oraz bezprzedmiotową w części dotyczącej dorozumianej decyzji odmownej.

W przedmiocie kosztów

52 Przede wszystkim należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, gdyż jej skarga o stwierdzenie nieważności w części dotyczącej decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r. jest w oczywisty sposób niedopuszczalna, należy obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję w zakresie związanym z żądaniem stwierdzenia nieważności odnoszącym się do wskazanej decyzji.

53 Następnie należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 87 § 6 regulaminu postępowania przed Sądem w przypadku umorzenia postępowania rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zależy od uznania Sądu.

54 W niniejszej sprawie, jeśli chodzi o to, że skarga stała się bezprzedmiotowa w części dotyczącej dorozumianej decyzji odmownej, należy, po pierwsze, stwierdzić, że – jak Komisja wyraźnie przyznała w piśmie z dnia 1 grudnia 2009 r. – w dniu upływu terminu wyznaczonego na podstawie art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001, czyli w niniejszej sprawie po jego przedłużeniu, w dniu 1 grudnia 2009 r., Komisja nie była w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek potwierdzający. Po drugie, należy zaznaczyć, iż

wbrew temu, co w tym samym piśmie stwierdziła Komisja, a mianowicie, że skarżąca „w niedługim czasie" może liczyć na szczegółową odpowiedź, decyzja potwierdzająca została wydana dopiero w dniu 29 kwietnia 2010 r., tj. prawie pięć miesięcy po wysłaniu pisma z dnia 1 grudnia 2009 r. otrzymanego przez skarżącą w dniu 2 grudnia 2009 r., a więc ponad dwa i pół miesiąca po upływie terminu wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, przysługującego skarżącej na mocy postanowień art. 263 TFUE do zakwestionowania legalności dorozumianej decyzji o oddaleniu wniosku potwierdzającego, do czego uprawnia ją art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001. Wreszcie, ponieważ nie do Sądu należy wypowiadanie się o zasadności dokonanego przez skarżącą wyboru wniesienia nowej skargi na decyzję Komisji z dnia 29 kwietnia 2010 r. zamiast zaktualizowania swoich żądań w niniejszej sprawie w celu uwzględnienia tej decyzji, okoliczność ta nie może być brana pod uwagę na etapie rozstrzygania przez Sąd o kosztach na podstawie art. 87 § 6 regulaminu postępowania.

55 Zatem ze względu na okoliczności faktyczne występujące w niniejszej sprawie, w szczególności zaś fakt, iż Komisja w oczywisty sposób przekroczyła wyznaczony termin – jaki jej przysługiwał na mocy art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 – do udzielenia odpowiedzi na wniosek potwierdzający, tak że skarżąca, aby chronić swoje prawa, nie miała innego wyboru niż wniesienie niniejszej skargi na dorozumianą decyzję odmowną, należy obciążyć Komisję jej własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z żądaniem stwierdzenia nieważności wysuniętym wobec dorozumianej decyzji odmownej.

56 Wreszcie, zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania, państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Wobec czego Królestwo Danii pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga o stwierdzenie nieważności, w zakresie, w jakim dotyczy decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r., zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Umarza się postępowanie w sprawie żądań Internationaler Hilfsfonds eV mających na celu stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji Europejskiej oddalającej wniosek Internationaler Hilfsfonds z dnia 15 października 2009 r. o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących umowy LIEN 97-2011.

3) Internationaler Hilfsfonds zostaje obciążona własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez Komisję w odniesieniu do żądań stwierdzenia nieważności w zakresie, w jakim dotyczą one decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r.

4) Komisja zostaje obciążona własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez Internationaler Hilfsfonds w odniesieniu do żądań stwierdzenia nieważności w zakresie, w jakim dotyczą one decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r.

5) Królestwo Danii pokrywa własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 24 marca 2011 r.

Sekretarz	Prezes
E. Coulon	I. Pelikánová